

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **J. S.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 kwietnia 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w E.

z dnia 28 sierpnia 2020 r., sygn. akt VI Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w E.

z dnia 14 października 2019 r., sygn. akt VIII K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

J. S. został oskarżony o to, że w dniu 22 lutego 2017r., w E., działając wspólnie i w porozumieniu z K. G., usiłował wprowadzić do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci mieszaniny amfetaminy i kofeiny o wadze łącznej ok. 400 gram, zawierającej w swoim składzie około 16 gram czystej amfetaminy, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 14 października 2019 r., sygn. akt VIII K (...), Sąd Rejonowy w E. uznał oskarżonego J. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest występku kwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o

przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 30 zł. Na podstawie art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego J.S. nawiązkę w wysokość 10.000 zł na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii Poradni Profilaktyki i Terapii Uzależnień „M.” w B.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w E. wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2020 r., sygn. akt VI Ka (...) utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, który zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez ustalenie okoliczności faktycznych na podstawie niekompletnego materiału dowodowego oraz materiału dowodowego, który nie został ujawniony w toku rozprawy głównej tj. materiałów znajdujących się w kancelarii tajnej, co skutkowało zaaprobowaniem oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Rejonowy, oraz utrzymaniem wyroku Sądu Rejonowego w E. w mocy;
2. rażące naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 6 k.p.k. w zw. z art. 156 § 1 k.p.k. poprzez uniemożliwienie prowadzenia efektywnej obrony przejawiające się w ograniczeniu oskarżonemu jak i jego obrońcy dostępu do akt, a także możliwość swobodnego korzystania z wszelkich sporządzonych przez siebie notatek, w tym i z możliwości uzyskiwania kopii dokumentów co uniemożliwiło stronom zadawanie świadkowi K. G. pytań odnośnie treści zarejestrowanych rozmów oraz zaaprobowaniem oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Rejonowy, oraz utrzymaniem wyroku Sądu Rejonowego w E. w mocy;
3. rażące naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 170 k.p.k., które to uchybienie miało istotny wpływ na treść orzeczenia polegające na oddaleniu wniosku dowodowego zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego, tj. wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka K.G., na okoliczność treści rozmów objętych klauzulą tajności - mimo, że przed sądem pierwszej instancji nie był on rozpytywany na te okoliczności, a

posiada on istotne informacje w sprawie, co skutkowało zaaprobowaniem oceny materiałów niejawnych i zeznań świadka K. G., oraz utrzymaniem wyroku Sądu Rejonowego w E. w mocy;

4. rażące naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegającego na nierzetelnym rozpoznaniu zarzutu 2 apelacji obrońcy oskarżonego dotyczącego naruszenia prawa procesowego przez Sąd I instancji, tj. art. 8 § 1 k.p.k., tj. zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu poprzez ograniczenie oceny materiału dowodowego - tj. zarejestrowanych rozmów znajdujących się w aktach tajnych SR Pf (...) do tych wskazanych w notatce funkcjonariusza Straży Granicznej który wskazał, które w jego ocenie rozmowy stanowią dowód na to, że J. S. usiłował wprowadzić do obrotu środek odurzający, co skutkowało tym, że wyrok oparto na części materiału dowodowego oraz utrzymaniem wyroku Sądu Rejonowego w E. w mocy;
5. rażące naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegającego na nierzetelnym rozpoznaniu zarzutu 3, 4, 5, 6, 7 i 8 apelacji obrońcy oskarżonego dotyczącego naruszenia prawa procesowego przez Sąd I instancji, oraz naruszenie przez Sąd Okręgowy w E. art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz dowolną ocenę dowodów zebranych w sprawie, co skutkowało tym, że wyrok oparto na łańcuchu poszlak, który nie można uznać za zamknięty, gdyż każda z poszlak będąca ogniwem tego łańcucha ustalona została w oparciu o doświadczone dowody, a nie w oparciu o niebudzące wątpliwości dowody, co skutkowało utrzymaniem wyroku Sądu Rejonowego w E. w mocy;
6. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miały wpływ na treść orzeczenia w szczególności art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez uznanie, że „mieszaniny amfetaminy i kofeiny o wadze łącznej ok. 400 gram, zawierającej w swoim składzie około 16 gram czystej amfetaminy” zabezpieczona w sprawie jest „znaczną ilością” i co za tym idzie poprzez niesłuszne przyjęcie, że czyn oskarżonego wypełnia znamiona art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o

przeciwdziałaniu narkomanii.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w E. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wywiedziona przez obrońcę skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a podstawy jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W tym kontekście podkreślić należy, że postępowanie sądowe w rozważanej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Lektura treści zarzutów kasacyjnych oraz ich rozwinięcia, zawartego w uzasadnieniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, może rodzić wątpliwości co do tego, czy autor kasacji wystarczająco wnikliwie zapoznał się z motywacyjną częścią orzeczenia Sądu odwoławczego. Uwaga ta poczyniona jest głównie w kontekście zarzutów obrazy art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Uzasadnienie skarżonego orzeczenia dowodzi, że Sąd Okręgowy w E., zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k., rozważył wszystkie zarzuty i wnioski sformułowane w środku odwoławczym. Nie ma również podstaw do twierdzenia, że doszło do obrazy art. 457 § 3 k.p.k. Przeciwnie, uzasadnienie Sądu odwoławczego wyczerpująco wyjaśnia czym kierował się ten Sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski skargi etapowej uznał za niezasadne.

Kasacja, powielająca zarzuty zwykłego środka odwoławczego, stanowi jedynie próbę spowodowania dokonania przez Sąd Najwyższy, niedopuszczalnej przecież, ponownej kontroli instancyjnej i to tylko z tego powodu, że skarżący, nie

akceptując stanowiska Sądu *ad quem*, ponawia wyrażone już stanowisko procesowe.

Podzielić należy stanowisko prokuratora, iż tak sformułowane zarzuty kasacyjne stanowią w istocie próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego trzeciej merytorycznej instancji kontroli orzeczenia. Nie jest rolą Sądu Najwyższego czynienie własnych ustaleń faktycznych w przekazywanych mu do rozpoznania sprawach, do czego najwyraźniej dąży skarżący - w taki, a nie inny sposób formułując złożony przez siebie nadzwyczajny środek odwoławczy. Pamiętać należy, a zwłaszcza na uwadze winien mieć to profesjonalny pełnomocnik będący adwokatem lub radcą prawnym, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania sądu *meriti*, ani kontrola przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2012 r. V K.K. 125/12, LEX nr 1277781).

W odniesieniu do zarzutu pierwszego kasacji wskazać należy, że stanowi on dosłowne powielenie zarzutu apelacyjnego z pkt 1. W tym kontekście zauważyć należy, że Sąd odwoławczy odniósł się do tej kwestii wskazując, że zarówno Sąd Rejonowy, jak i strony w obu instancjach mogły zapoznać się z materiałami niejawnymi i dostęp ten nie był w żaden sposób ograniczony. Fakt zaś, że skarżący odmiennie ocenia materiały dowodowe, nie powoduje, że zarzut ten z punktu widzenia gwarancji procesowych jest skuteczny. Co więcej, jak słusznie podkreślił Sąd odwoławczy, materiał niejawny nie był jedynym materiałem dowodowym w tej sprawie.

Jako oczywiście bezzasadny jawi się także zarzut opisany w punkcie 4 zarzutów kasacji. W realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w E. wskazał, że wbrew twierdzeniom skarżącego z akt sprawy nie wynika, aby Sąd Rejonowy bazował na notatce funkcjonariusza SG, a w szczególności, aby notatka ta zastępowała treść zarejestrowanych rozmów i połączeń telefonicznych, z których dowód dopuszczono.

Na uwzględnienie nie zasługiwały również zawarte w punktach: 2,3 oraz 5 kasacji zarzuty naruszenia prawa procesowego, w szczególności poprzez zaniechanie wszechstronnej analizy zarzutów apelacji i nie odniesienie się do rozważań obrońcy z pkt 3 - 8 apelacji. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd

Okręgowy odniósł się także i do tej kwestii - wskazując, że zarówno zabezpieczone treści rozmów skazanego ze świadkiem, jak i opinia biegłego wskazują jednoznacznie, że ujawniona substancja psychoaktywna dała możliwość sporządzenia 769 dawek do jednorazowego odurzenia, a co za tym idzie wartość czarnorynkowa, przy uwzględnieniu ceny za jedną dawkę, świadczy o tym, że ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy była zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i logiki.

Wbrew twierdzeniom kasacji, Sąd odwoławczy należycie i wyczerpująco odniósł się także do kwestii przyjętej przez Sąd *meriti* kwalifikacji prawnej czynu. W toku postępowania wykazano, że zachowanie sprawcze oskarżonego stanowiło usiłowanie wprowadzenia do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej, o czym świadczyły zarówno treści rozmów oskarżonego, świadków, jak i opinie biegłych oraz ujawnione substancje i ich waga.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej analiz Sądu Najwyższego stało się orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, wniesionej w tej sprawie kasacji.

Wobec uznania kasacji za bezzasadną w formule kwalifikowanej, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia. Ponadto obciążono skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

